

altfor let at skaffe sig en saadan Reklame for Ting, der aldeles ikke fortjene en saadan Ubefaling, som Patentet indeholder. Jeg maa indrømme, at det er meget vanskeligt at træffe det Rette, og er der Nogen, der kan finde en heldig Udvei for at løse dette Spørgsmaal, skal jeg være meget modtagelig for Belæring i den Henseende. Ministeriet har netop troet, at 100 Kroner ikke var for dyrt for den virkelige Opfinder, der mulig var ubemiblet, og dog dyrt nok til, at ikke Enhver vilde anvende dem for kun at gjøre Reklame med Noget, der i og for sig slet ikke er Noget værd. — Det ærede Medlem fra Horsens gjorde endvidere den Indvending, at Gjenstanden først burde være udsjort, forinden Patentet blev givet. Jeg kan kun sige, at, naar man ikke gjør et saadant Forlangende, saa ligger det deri, at mange Opfindelser ere saa betydelige, at Opfinderen, der theoretisk og gennem Lærningen kan godtgjøre sin Opfindelses Nytte, vil være ude af Stand til at tilveiebringe Midler til dens Udførelse. Svis f. Ex. Dampmaskinen ikke havde været opfundet, vilde man jo meget let kunne tænke sig, at en Mand theoretisk gjennem sin Videnskab kunde være kommen til Konstruktionen af en Dampmaskine, uden at han paa nogen Maade vilde være i Stand til alene at udføre Gjenstanden, medens han, naar han havde skaffet sig Patent, ikke usandsynlig vilde kunne finde en Mand, der var i Besiddelse af de fornødne Midler, og som var saa overbevist om Opfindelsens Nytte, at han vilde give Midler til at udføre Gjenstanden. Man vilde saaledes ad den Vej stille en finansiel Fordring til den vedkommende Opfinder, som der ikke synes at være Anledning til, ja, som endogsaa i flere Tilfælde kunde virke hemmende, og stadende paa Opfindelsens Fren komst. — Naar der dernæst blev fremhævet, at det var altfor store Indskrænkninger lige over for Publikum, naar der foruden Forbudet mod Fabricationen af den patenterede Gjenstand tillige blev nedlagt Forbud mod at forhandle Gjenstanden, saa er denne Indskrænkning kun en Følge af, at man har troet det rigtigt at beskytte Patenthaveren noget mere end hidtil; thi Følgen af, at en Gjenstand, paa hvilken der var taget Patent, frit skulde kunne forhandles, vilde jo simpelt hen være den, at en Mand, der havde kjøbt et Exemplar af den vedkommende Gjenstand, kunde sende dette til Udlandet, lade Gjenstanden forfærdige der i saamange Exemplarer, han vilde, og derefter forhandle den her. Han vilde altsaa kunne betage Opfinderen Frugten af hans Patent eller Opfindelse ved i et Land, hvor Opfinderen ikke havde løst Patent,

at lade Gjenstanden forfærdige og saa indføre og forhandle den her.

Naar der endelig er gjort en Bemærkning om, at det i § 16 hedder: „Saadant Spøgsmaal bliver, naar det ikke er anlagt af det Offentlige, af Sagsøgeren stedse forud at anmeldte for Indrigsministeriet,“ saa skal jeg tillade mig at henvise til § 14, der jo nævner forskjellige Omraader, hvor det Offentlige ligefrem er henvist til at optræde som Sagsøger, f. Ex., naar Opfindelsen henhører under den Tilberedning eller Handel med Legemidler, til hvilke ifølge Lovgivningen Apothekerne ere eneberettigede, og endvidere, naar det godtgjøres, at der i den om Patentet indgivne Begjæring tvivagtig er ansøgt en anden Gjenstand for Opfindelsen end den virkelige. I disse Tilfælde vil det ubetinget være det Offentlige, der optræder mod Patenthaveren; thi man kan jo ikke administrativt betage Nogen et Patent, og dette maa altsaa enten af vedkommende Private eller af det Offentlige søges omsjort ved en Afgjørelse, hentet hos Domstolene. Det er altsaa en ligefrem Følge af en Del af de i § 14 nævnte Tilfælde, at det Offentlige vil kunne optræde som Sagsøger lige over for den, som har løst et Patent. Da jeg omtalte § 16 skal jeg tillade mig den Bemærkning til det ærede Medlem fra Kjøbenhavn (Kasser), der først havde Ordet, at det utvivlsomt maa siges at være en vanskelig Stilling, en Patenthaver kommer til at indtage, hvis han stadig bliver Gjenstand for Processer i Anledning af det Patent, han har udtaget; men lige over for dette tror jeg, at den Bemærkning vil være slaaende, at jeg paa ingen Maade indser, hvorledes man skulde kunne undgaa det. Ex det nemlig først gjort til et Domstolsanliggende, hvorvidt Vedkommende er ulovlig Besidder af sit Patent eller ikke, saa er der jo ikke noget Middel til at afværge, at den, som tror sin Ret krænket ved Patentet, søger at gjøre sin Ret gjældende, og her som i alle andre Forhold gjælder derfor den almindelige Sætning, at man ikke kan have Fred længere, end Ens Nabo vil. Det synes mig imidlertid ikke rimeligt at antage, at man paa dette Omraade skulde være mere udsat for Retstrætter end i alle andre borgerlige Eiendomsforhold, ligesom jeg ogsaa tror, at man kan berolige sig med, at det ikke altid er en prisbillig Sag at føre en Proces, og at tillige den Omstændighed, at den, der taber Sagen, i Regelen vil blive idømt Omkostningerne, vil indeholde noget vist Afstrækkende ved at gjøre Patenthaveren hans Ret stridig, naar det maa erkjendes, at der ikke findes anden Anledning dertil